

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Reg. 23.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

REGULA XXIII. SUMMARI.
DE PAUPERTATE.
EXHORTATIO I.
IN REGULAM XXIII. SUMMARI.

Ostendit, Paupertatem esse murum Status Religiosi.

T H E M A.

Et erat Structura muri ex lapide fasside. Apoc. 21. 18.

VEL:

Paupertas ut murus Religionis firmus diligenda. Reg. 23.

UM Evange-
listarum Aquila
S. Joannes Civi-
tatem caelestem
sibi in visione
à Deo ostensam
describit, &
quasi depingen-
do nobis ob oculos ponit, Apoc. 21. ait:
Vidi Sanctam Civitatem Jerusalem novam,
ad distinctionem Hierosolymæ veteris;
quæ civitas est terrestris. *Et hæc Jerusalem*
nova habebat murum magnum & altum,
id est, firmitatem insuperabilem: *Et erat*
structura muri ex lapide fasside, per quem

lapidem quia est firmissimus, significa-
tur Patriæ caelestis firmitas & securitas,
quia viridis est coloris, ejus delicia,
recreatio, & amenitas; quia pellucidus,
ejus claritas & dignitas. Quia ex rela-
tione Plinii, & Sancti Hieronymi,
Dæmones & Phantasmata fugere
putatur ejus puritas & sanctitas.

S. Pater noster in aureâ, de obe-
dientiâ, Epistolâ, Societatem nostram
Cælo optat esse perfimilem. Similiter
Admodum R. P. Mutius Vitellescus,
Sextus Societatis nostræ Præpositus
Generalis, Epistolâ 4. Societatem
Cælo comparat. *Neminem latet (ait)*
H h h 3 in

in pulcherrimum Nos ac splendidissimum
cooptatos Cælum, ubi (dicam cum S. Petro
Chryfologo Serm. 1. de Filio prodigo)
Aurora est Mater Societas, Sol Patris nosfer
Ignatius Stella, nostrorum tot Fratrum
per tot annos, ac terras digestus splendor
virtutis singularis. Si igitur Societas
Cælum est, & Jerusalem nova, & ipsa
habeat, necesse est, Murum magnum
& altum: Is autem murus, ut regulà
præsente indicatur, est Paupertas, quæ est
instar Jaspidis firma, virens, amœna,
pellucida, & Dæmones fugans.

Quare proprietates, & effectus
hujus præstantissimi Muri geminos
solum, nimirum quòd hostes arceat,
& incolas custodiat, exponemus.

I.
Beneficiū
pauper-
tatis est
defensio
ab hosti-
bus.

1. Beneficiū primum, quod Murus
Civitati præstat, est, ab ingressu hostes
& feras arcere: stantibus enim muris
difficilis est aditus; at iisdem perruptis
aut dejectis, pro libitu ingredi, spoliare
& vastare queunt omnia. Patet id
in famoso Muro Sinensi, qui, ut perhibet
Historia Asiatica L. 1. pag. 4. bis mille
milliarium Italicorum longitudinem,
triginta cubitorum Sinensium altitu-
dinem, & duodecim in crassitie latitu-
dinem continet: hoc muro stante,
nullus hostium in Regnum penetrare
potuit; at eo perrupto, Tartari ingressi,
totum propè Regnum illud vastissimum
occupavêre. Simili ratione Civitas hæc
antiquissima Trevirensis, cincta suis
mœnibus, & turribus munita, hostem
arcuit, qui sine sanguinis effusione
ingredi haud potuit, ut in confederato
milite Germano primùm, deinde
in Gallico, urbem intercipientem expe-
riencia comprobavit; at nunc muro

& mœnibus destituta est primò occu-
pantis.

Charissimi quod Murus est in Civi-
tate, hoc Paupertas est in Societate,
& quovis Religioso Ordine: Pauper-
tas enim hostes Religionis capitales
arceat & excludit. 1. Arceat & excludit
Mundi tentationes & pericula, fastium,
arrogantiam, superbiam, vanitatem
in veste, cubiculo, suppellectile, fallaciam
ac fraudes. Qui nimis laqueus est,
ait Ecclesiasticus cap. 21. 5. *consumetur,
& annihilabitur Superbia*; id est,
occasione opum in Superbiam incidit.

2. Arceat carnis tentationes & impetu-
tus, kôllesque Castitatis, quales sunt
blanda, mollisque corporis tractatio,
ciborum copia, potus abundantia,
convivia, symposia, ludicria, confabula-
tiones, & alia sensuum oblectamenta,
quæ carnis petulantiam excitant, &
contra spiritum armant: omnia verò hæc
à religione sancta Paupertas proficit,
ut de eâ paupertate vallatâ dicere liceat,
quod de cælesti Civitate S. Joannes
asseruit. *Non intrabit in eam aliquis
conquaratorum aut abominacionem facientium,
aut mendacium.*

3. Arceat Diabolum, cum tentatio-
nibus suis & agmine vitiorum & peccato-
rum capitalium: excludit in primis
Invidiam, cùm unus altero nec plus
in victu & amictu possidet, nec possidet
desiderat: Excludit tentaciones, Avariti-
æ, injustitiæ, fraudulentæ, inhonestati-
tatis, ac duritiæ cordis; aliæque desideria
nociva ac laqueos Dæmonis. Nam ut
ait Apostolus, 1. Tim. 6. 9. *Qui voluit
divites fieri, incidunt in tentaciones &
laqueos Diaboli, & in multa desideria
trahuntur.*

invidia & nociva, qua mergunt eos in aeterna damnationis abyssum. Radix enim omnium malorum est Cupiditas. O igitur prestantissimus Paupertatis Murus! Murus verè argenteus, imò aureus, & gemmeus ex Jaspide, qui tot capitales à Religione hostes arceat, ac Diabolo hæc duo organa, & exitii nostri machinas & arma eripit, scilicet vanitatem & voluptatem, cum reliquo vitiorum agmine.

II. Alterum beneficium à muro civitati præstari solitum, est securitas, quo incolæ muniti toti securique in pace & tranquillitate degunt. Quamdiu muri Jericho illæsi, inconcussique steterunt, in pace, securitate ac tranquillitate degebant incolæ; at ubi illi, tubis clangentibus, corruere; hi hostili ferro cecidere. Pari modo Paupertas tanquam murus Religionis firmus, Religiosos Societatis firmat, defendit, & in quiete, virtute, ac perfectionis studio conservat. Unde præclare scripsit Venerabilis Beda in Epist. 2. ad Corinth. *Pauper in Cella, dives in Conscientiâ, securus dormit in terra, quàm auro Dives in Purpura.* Et S. Clara Sororibus suis dicere solita est: *Tunc demum suum Collegium stabile ac firmum futurum, si propugnaculis ac muribus Paupertatis quam maximè munitetur.* Hic igitur murus firmissimus tuetur & custodit omnes Religiosi virtutes, ut singulas percurrerent patebit. Nam

1. Custodit ac defendit cordis puritatem & integritatem, quia, ut vidimus, tentationes, vitia, & peccata excludit; ideoque animam purgat à vitiis. Igitur inopia, inquit S. Gregorius Hom. 1.

de Lazaro, *purgavit animam mendici Lazari, itaque munda & pura à peccatis, mox ab Angelis in sinum Abrahae deputata est.*

2. Custodit, protegit, ac disponit ad Fidem: tollit enim impedimentum Fidei & Evangelii, quod est divitiarum & honoris terreni amor; disponit quòque ad crucem amplectendam, se ipsum abnegandum, & Christum sequendum. Unde dictum est. Matth. II. *Pauperes evangelizantur*, quod Venerabilis Beda in Cap. 7. Lucæ, de pauperibus, nonnihil de paupertate Spiritus participantibus exponit.

3. Custodit ac erigit Spem & fiduciam in Deum; qui enim omnia terrena abiecit ex amore Dei, omnem fiduciam & spem in solo DEO reponit, & cum Prophetâ ait: *Domine regit me & nihil mihi deerit.* Et illud cum S. Francisco: *Facta cogitatum tuum in Domino & ipse te eruet.*

4. Custodit ac tuetur humilitatem: efficit enim, ut Religiosus temporalia bona contemnat, quibus Mundani honorem ab omnibus & magnam sui æstimationem ambiunt, ac proinde honores despiciunt, & ignominias ac contemptus, paupertati annexas tolerare desiderat.

5. Custodit ac conservat patientiam, eamque auget, dum Religiosi sentiunt defectum in rebus commodis aut necessariis; & impletur in eis illud Sapientis; *Deus tentavit eos (adversis) sicut aurum in fornace probavit eos, & invenit illos dignos se, suâ majestate & gloriâ.* Sap. 1. 5. Scilicet: *Excovi te in camino paupertatis.* Isaiæ 48. 10.

6. Custodit

6. Custodit ac tutatur charitatem: ut enim docet S. Augustinus, L. 83. q. 9. Q. 10. *Charitatis* (amorisque Dei) *venenum est cupiditas temporalium, Nutri- mentum ejusdem Charitatis est destructio cupiditatis; signum perfectionis Charitatis, nulla cupiditas, nullus inordinatus rerum hujus mundi, appetitus.*

7. Custodit & circumvallat religio- nem pietatem, devotionem, oratio- nem, & cultum divinum: idque dupli- ci de causa. 1. Quia animam conser- vando in quiete, pace, tranquillitate & læticia spiritali, eam aptat, & ad pie- tatis ac devotionis exercitia ritè dispo- nit: ex inordinato divitiarum amore nascuntur diffidentia, turbationes, cu- ræ, tristitia, sollicitudines, contulatio- nes, aliæque peccandi pericula: Pauper- tas verò voluntaria tollens divitiarum amorem, ab omnibus his malis liberat, & dispositiones ac qualitates contrarias inducit: *Beati pauperis Spiritu, quoniam ipsorum est regnum celorum*, ut Christus ait: *Regnum autem celorum, sive Re- gnum Dei est Justitia, Pax, & Gaudium in Spiritu.* Rom. 14. 17. *Paupertas semper est secunda*, ait S. Chrysostomus, Hom. 48. in c. 13. *Matth. & alibi: Si intra- veris in cor pauperis Spiritu, illudque exa- minaveris, invenies plenum esse suavita- tis & magnâ libertate frui.* 2. Altera cau- sa, cur paupertas devotionem augeat, est, quia removet, ut suprâ diximus, in- temperantiam, crapulam, commessationem, ebrietatem, aliòsque excessus, exercitiis pietatis & orationi summè adversarios & repugnantes.

In Historia Minorum, p. 1. L. 10. c. 14. narratur de Monasterio montis Alver-

niz, quod vixerit in magna paupertate, secundum Regulam suam, acque ita haud vulgarem virtutem & Spiritum conservavit: Dæmon verò, id hauriens, formâ juvenis assumptâ, Diviti in vicinia habitanti, & fratribus emittit affecto se in famulum obtulit, eoque præstitis obsequiis, animum ejus occupa- ret, suavitati ei, ut multas fratrum Eleemosynas submitteret, eò quod ho- mines essent sanctitate præditi, multi- que id foret meriti. Herus igitur quoti- die magnam panum, carniarum, piscinarum, fructuumque copiam illis submisit; ac Fratres per hoc paupertatis rigore romisso, lautiores Tractationes admittente, exercitia spiritalia segnitè obire, multumque de Spiritu & habita ante devotione perdere cœperunt. Quare viâ relaxatione hac, quidam Frater Dominum adiit, causam Eleemosyna- rum intellexit, & servum illum Dæmonem esse divinitus cognovit; qui se detectum videns evanuit. Porro Præter, ubi Domino à submittendis eleemosynis abstinere persuasisset, cum vita frugali & paupere, pristina pietas, virtus & devotio, postliminio, revertit.

III. Cùm hic Paupertatis mirum, tanta mala à cordium nostrorum manibus arceat, tantæque bona in animarum nostrarum Civitatem invehat, & in ea custodiat, facile patet, quo amorem illa complectenda, & quo studio in sua puritate, sit conservanda. Quem admodum enim illustrium Civitatum mores integri semper servantur, nullâque in eis ruptura toleratur, quin illico farcitur, licet domus diruta, plateæ immunda, diu subinde in ea relinquuntur. Ita in Religione

Evangelium, Dei amorem, & consilia Evangelica, maxime paupertatis? Quis stultus, nisi qui aedificat, ut exponit P. Salmieron, super Creaturam, super divitias, pecunias, thesauros mundi, perituros, qui sunt instar arenæ steriles? & quid aurum & argentum, nisi flava & alba terra, aut arena?

Ostendemus itaque paupertatem fabricæ perfectionis murum fundamentalem, seu fundamentum esse, quo stante illa solo peritet quoque fabrica, illo verò labefacto minari ruinam & collabescere.

I.
Paupertas
fundamē-
tum est
fabricæ
perfectio-
nis.

I. Seraphicus Doctor S. Bonaventura in Apolog. pauperum, hac ratione de paupertate disserit: Radix (ut ait Apollolus 1. Tim. 6.) omnium malorum est cupiditas: ex hac enim & simul ex superbia, qua huic cupiditati semper Comes est, omnia scelera originem, sumentum, & incrementum accipiunt; Quam ob causam Civitatis illius Babylonice fundamentum ab Augustino appellata est. Ex hoc autem præmissis idem S. Doctor concludit. Si ut vitium illud totius Babylonis fundamentum est, sic è contrà paupertas merito verum & solidum fundamentum totius perfectionis est appellandum. Idem vel eo etiam comprobatur, quod Dominus & Legifer noster, cum novæ Hierusalem de cælo descendens initia poneret, ab hac ipsa tanquam à fundamento exorsus sit, dicens: Beati pauperes Spiritu. Matth. 5.

Itaque Christus Dominus Architectus novæ cælestis Hierusolymæ, politurus primum lapidem, à tabulo & à paupertate summa incepit. Deinde, veniente postmodum ad Christum divite ado-

lescente Matth. 19. & quærente: Quid faciendo vitam æternam possidebo? Respondit: Serva mandata: hæc servari ait à paupertate mea, quid mihi desit. Respondit Christus: Si vis perfectus esse, vende, quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in Cælo: q. d. Si vis ædificare domum perfectionis, primum lapidem, primum fundamentum, loca paupertatem. Omnia relinquere sunt sumptus huius fabricæ. Ad ædificium temporale sumptus facimus, si non habita cogitamus ad spirituale, si & habita relinquamus; ut Venerabilis Beda, L. 3. in Lucam. Quibus ergo relictis ædificare incipimus.

1. Fundamento paupertatis innititur prima contignatio fabricæ perfectionis seu incipientium. Nam paupertas omnium vitiorum & scelerum instrumenta tollit; tollit arrogantiam, superbiam, ambitionem, ebrietatem, gulam, avaritiam, incontinentiam, acediam & alia multa vitia, quæ ex abundantia, tanquam fumus ex igne, erumpere solent. Imò etiam peccandi facultatem, quodammodo tollit in multis, cum magna peccatorum pars ab hominibus pecuniæ præsidio committatur. Paupertas ergo quasi securis est, quæ toto ictu cupiditatem amputat, & omnia vitia ex ea propululantia excindit, adeoque animæ puritatem fundat.

2. Huic fundamento innititur secunda contignatio proficientium. Paupertas enim non solum vitia prohibet, sed virtutes ferè omnes inducit; ut temperantiam, modestiam, & maxime humilitatem, pacem, orationem, quæ necesse, quomodo paupertati sunt inhaerent, & iusque tanquam germana Sors est.

ostendit

ostendit hoc S. Chrysostomus Hom. 2. in Ep. ad Hebr. cum ait: Christianus in paupertate magis irradiat, quam in divitiis: quia modo? quia excludit à se superbie typhum; non erit arrogans, sed potius obediens, modestus, mitis & sapiens: Tandem post Divitum peccata recensita: concludit: *Vides quomodo in paupertate facilius virtutes possideamus? velut in radice fructus; nam paupertas est radix omnium virtutum.* Unde S. Franciscus Seraphicus (quod refert S. Bonaventura) rogatus, quare tam virtus nos maxime Deo gratos redderet, ac commendaret; in solito quodam affectu reposuit: *Paupertas: ea enim est via salutis, humilitatis fons, perfectionis radix, & ab ea multiplices fructus progerminant; licet occulti non sint, paucissimi que cogniti ac perspecti, pauper enim Spiritu totum se tradit virtutum studio, velut apis mellis suo. Ut in sancto Antonio, ab opum cupiditate remotissimo patuit; Qui toto desiderio, virtutum se tradebat studio, ab uno discens patientiam, ab alio silentium, ab alio abstinentiam, ab alio constantiam, aliis vero virtutem.*

3. Incipit paupertati tertia contingatio perfectiorum, seu in via unionis cum Deo constitutorum; cum enim perfectio in Charitate Dei & proximi consistat, ad eam paupertas recta dirigit ac perducit; nam *meum & tuum frigidum illud verbum, & quo, ut docet S. Chrysostomus, omnes lites, & bella inter proximos oriuntur, è medio tollit. Deinde eadem avellit à cura & amore rerum terrenarum, adeoque totum animum in Deo desigat, redditque hominem, Mundo & Carne Superiorem, ve-*

lut Angelum, cum Angelis versantem, ad caelum suspirantem, illudque Apostoli implementem. *Qua sursum sunt, sapite, qua sursum sunt quaerite, non qua super terram: Atque ita totam hominis Religiosi, iamque perfecti mentem, amorem, cogitationem, curam, ac desiderium in Deum transfert, ut unus cum eo evadat Spiritus, totus à caducis avilius, & bono aeterno seu Deo unius, in quo consistit perfectio, ad quam manuducit paupertas Evangelica.*

4. Tanquam coronis imponitur edificio perfectionis, beatitudo & vita aeterna. Nam prater centuplum in hac vita; & in die iudicii sessionem super 12. Thronos, & iudicium 12. tribuum Israel; praemium amplissimum paupertas parit in altera. 1. Profert ingentem thesaurum in caelo. *Si tu perfectus esse, vade, vende quae habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in Caelo. Matth. 19. 41.* Thesaurus iste non est alius, nisi beatitudo aeterna, & ipsiusmet regni Caelorum securus & perpetua possessio: ita enim Christus Dominus: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum Caelorum. Matth. 5.* Thesaurus iste est vita aeterna, omnia relinquentibus promissa, in quem locum S. Bernardus: *Hae sunt verba, quae contemptum mundi in universo mundo & voluntariam persuasere paupertatem: haec sunt verba, quae illustra monachum replent; deserta Anachoretis.*

Hae ergo promissa, hae comoda, hae praemia nos quoque permoveant ad paupertatis Evangelicae amorem; tanquam omnis perfectionis fundamentum. Qui incipientes sunt, ab hac virtute incipiant; alias actum agunt. Nam,

ut ait S. Paulinus ex opulentissimo di-
vite voluntarie pauperimus, ut eum
nominat Augustinus de Civ. L. 1. c. 10.
Temporarium; quæ in hoc saeculo habentur
bonorum relicta, sive distractio, non decursus
stadii, sed ingressus; nec ut meta, sed janua
est. non enim athleta tunc vincit, cum exiit,
qui ideo nudatur, ut incipiat dimicare,
cum legitime certavit coronandus. Epist. 2.
ad Severum. Qui in via proficientium
jam currunt, ad temporalia jam rejecta
retro non respiciant, ne in cursu suo re-
tardentur. Qui in via perfectorum de-
gunt, animum non rerum terrenarum
luto, sed Deo aeterno & summo bono
affligant, ut non maculentur, sed purifi-
centur, & amore divino inflammentur.

II.
Neglectus
paupertatis
ruina
perfectio-
nis.

II. Veniamus nunc ad contrarium, à
commodis ad detrimenta, à præmiis ad
supplicia paupertatem violantium: si-
cut paupertas est fundamentum perfe-
ctionis, ita ejus violatio evertit funda-
mentum & est ruina multorum. Ruina
est homini retrahere post vota. Prov. 20. 25.
Quisquis igitur pecuniâ, vel ab externis
sine venia acceptâ, vel ad domum spe-
ctante utitur, ut propriâ, eam retinet,
donat, emit; Ruina est homini. Si quis
etiam res alias domus, vendit, donat,
accipit sine venia, & illis utitur ut pro-
priis: Ruina est homini. Quare? quia post
vota retrahat, repetit, quod obtulit. Pa-
tebit hoc in exemplo clarius. Vult sine
igitur videre miserandos casus, & rui-
nas, seu damna & supplicia læsæ pau-
pertatis? Et quo pacto, eâ eversâ,
totum perfectionis ædificium & fabri-
ca corruat?

1. Ruina patet in uno ex Apostolico
Senatu, scilicet Juda, qui triennium to-

tum, in fabrica perfectionis attollenda
sub Christo ipso Directore & Magistro
locarat, jamque eo pervenerat, ut inter
aliorum Apostolorum emississet votum
paupertatis, & esset Apostolici Collo-
gii Procurator, loculos habens; sed ca-
puditate seductus, aliquid furatus est, et
pecunia Eleemosynæ nomine Christo
& Apostolis oblata. At audice peccatum
& spestate ruinam: describit eam Cal-
hianus, L. 2. Instit. c. 14. Judas volens
resumere ea, quæ antea, Christum secutus,
abiecerat; non solum ad prodicionem Domini
lapsus. (ecce primam ruinam) Apo-
stolus perdidit gratiam (ecce alteram rui-
nam) sed etiam vitam ipsam communem: ce-
tu finire non meruit, eamq. bithanati mor-
te conclusit, scilicet suspensus in arbore, in
carnifex factus. (ecce tertiam ruinam.)
Sed quarta omniumque est, in abyssum
infernalem præcipitatio.

2. Ruina secunda terribilis in Ana-
nia & Saphira conjugibus accidit. Pri-
mus ille maximusque Ecclesie Postu-
fex Petrus, in tres omnino homines
severitatem suam exercuit, ac mortis
sententiam pronuntiavit: fuerunt in
Simon Magus, duoque coninges, viola-
tæ, quam Spiritui Sancto voverant, pau-
pertatis rei; & quod animos volentem
magis movere, sudoremque frigidum
exprimere meritò potest; est; prius in
Ananiam & Saphiram justâ irâ detor-
nuit, quàm Simonem Veneficum ful-
minaret. Adde tametsi Apostolus illi
vitam ademerit, pœnitendi tamen tem-
pus indulgit, duos verò votorum viola-
tores, simul increpuit, & perfidia con-
guit, simul exanimis ad pedes suos re-
tractatæ donationis vindex abiecit.

ad eum ut in iorem Malcho, catenas Christo inicienti, se Petrus præbuerit, quàm iis, qui paucillum aris ex agro Apostolorum ubi consecrato redacti, privatim seposuerant.

Atque hæc causa fuit, cur cœcumenica Concilia, summi Pontifices, & Ordinum sacrorum Conditores, sepulchrum quoque damnatis illorum cadaveribus, post mortem, negaverint, & inhumata, corvisque obijcenda mandarint, ingenti Religiosorum hominum terrore, immortalique Reorum dedecore.

3. Ruina tertia recensetur à D. Hieronymo, epist. 22. acciditque in Nitriæ partibus: Quidam, ait, ex Fratribus paucior magis, quàm avarior, & neccitans 30. argenteis Dominum venditum, centum solidos, quos lina texendo acquirerat, moriens dereliquit ininitum est inter Monachos consilium (nam in eodem loco circiter quinque millia divites cellulis habitabant) quid facto opus esset: alii pauperibus distribuendos esse dicebant; alii Ecclesiæ, nonnulli parentibus remittendos; Macarius verò & Pambo, & Isidorus, & cæteri quos Patres vocant, sancto in eis loquente Spiritu, decreverunt infodiendos esse cum eodem, dicentes: *Pecunia tua tecum sit in perditionem.* Nec hoc crudeliter quiquam pater esse factum, tantus cunctos per Egyptum terror invalit, ut unum solidum dimisisse, sit criminis. Hæc S. Hieronymus.

4. Ruina allegatur à S. Augustino, serm. 5. ad Fratres de Eremito, ubi ait: Annis 12. & amplius Januarius noster, qui Columna obedientiæ & paupertatis inter nos esse videbatur, ut vidistis, & audistis, malè vixit, & malè moritur. Quare vel quomodo malè vixit, & malè moritur? quare vel quomodo malè vixit? nisi quod suum non erat, secretè tenuit? quomodo etiam malè moritur, nisi quia in fine se non cognovit.

Vidistis Charissimi fundamentum novæ Hierosolymæ seu perfectionis Evangelicæ esse paupertatem voluntariam, cui tam incipientibus, quàm proficientibus & perfectis superædificandum est, si fabricæ hujus perfectionem & Coronidem, vitam scilicet æternam assequi desiderent. Vidistis quoque strages & ruinas horrendas, quas cupiditas & paupertatis religio violatio causat, & quomodo tota perfectionis machina uno velut impetu collabascit. Quare alterutrum eligite; aut paupertatem, aut cupiditatem; si paupertatem eligitis, omnia bona & commoda enarrata, & vitam æternam possidebitis; si verò cupiditatem; clades & ruinas formidabiles Judæ, Ananiæ, & aliorum pertimescite, & expectate.